

25 januari 2011 Remco: nou daar gaan we weer verder, wat vakantie, niks gewoon doorgaan. We hebben besloten om te gaan verkassen, niet voor Robert of zijn hostel, maar egoïstisch voor onszelf. Na deze Inka jungle trail, met weinig rust hebben we een goed hostel verdiend. Ik heb even met Robert zitten praten over alles wat er mis is gegaan en wat goed natuurlijk. Wij zijn tot de conclusie gekomen dat we even een hartig woordje moeten spreken met Americo (het toeristen buro). Wij hebben gekozen voor Americo omdat Robert hem had aanbevolen, zo vinden wij ook dat Robert moet weten wat er niet goed gegaan was, voor zijn volgende aanbeveling. Eerst verkassen en vanavond praten met Americo! Zo verkassen wij naar Qorikilla (hostel) op advies van Robert, een nieuw hostel en vlakbij de plaza de Armas. Het hostel is bijna nieuw, uitzicht op Cuscostad en de kamers zijn perfect. Wat willen wij nu nog meer, misschien een warme douche, helaas een lauwe douche! Rond 11.00uur zijn we geïnstalleerd, we gaan weer op pad, wel met weinig slaap. Ilja moet naar de kapper, wat een pret en wie zullen we nu eens uitzoeken. Nee die is te oud, die te jong, dat bedrijf is te smoezelig, deze gebruikt de schaar al te lang, ik weet het allemaal niet meer, vrouwen! Deze salon ziet er goed uit, netjes verzorgd en de dame die er staat ziet er uit als een professioneel persoon. Wij informeren naar de prijzen en of het mogelijk is om geknipt en gekleurd te worden, wat denk je zelf of je brood kan kopen bij de slager? Een ogenblik ik roep even de bazin, komt er een oude dame aan wandelen met een stok in haar handen, w..w..wat k.kkkan ik v..vvvvoor u d...dddoen? Nee hoor, grapje een vlotte dame die van wanten weet, alles was mogelijk en het was geen probleem. Ilja haar gezicht kleurde weer wat op, totdat ze de prijs hoorde, 40,00euro's! Het duurt 2.5uur, lange tijd om te wachten, maar om de hoek zit een massage salon, mooi om zo even de tijd te doden. Na 2.5uur zijn we weer nieuw, ik ontspannen en Ilja een coupe die er weer prachtig uitziet. Zo hebben we ook nog even met Americo een appeltje te schillen. We hebben een afspraak op zijn kantoor en hoe kan het ook niet anders, hij is te laat, waarschijnlijk bang voor wat er gebeuren gaat. Het is niet dat we geld komen halen, maar wij hebben voor hem gekozen omdat Robert het had aanbevolen. Ook was hij niet de goedkoopste, hij leverde meer kwaliteit voor iets meer geld, vertelde hij. Wij betaalden 225,00 dollar en de rest van de andere groepen 160,00 dollar of zelfs veel minder. De kwaliteit die er meer werd beloofd werd niet nagekomen, we sliepen in de zelfde hostels, aten bij de zelfde restaurants en de 3e dag werd er een mooi hotel aangeboden met een hete douche plus handdoeken, alles was het zelfde! Daar is Americo dan, zo groot als hij was bij onze 1e ontmoeting, zo bang was hij nu, ga daar maar even zitten bevelen wij. Wij steken van wal en Americo was nergens meer te vinden. Na ons verhaal was hij verdwenen, hij was zo klein dat we hem onder de tafelpoot vandaan moesten halen, grapje. Americo is een rustige jonge man en hoorde onze verhalen professioneel aan, hij luisterde aandachtig. Toen wij klaar waren, begreep hij niet de intentie, willen jullie geld terug of wat moet ik doen. Wij willen geen geld terug (hij zag er opgelucht uit) wij willen het jou vertellen omdat jij een vriend bent van Robert en omdat jij zeker de goede bedoelingen hebt. Maar met deze prijs kom je niet ver en zeker niet met dezelfde kwaliteit, wat ga je eraan doen? Hij had wat goede voorstellen voor de toekomst en komt ineens los, nu klink je als een ondernemer. Wat voor ons belangrijk was (oa), dat het laatste hotel nooit meer word geboekt door hem. Hij gaat ook meer voor zijn klanten doen dan anderen, als hij dit niet doet moet de prijs omlaag en vervalt hij in de massa! Voldaan liepen wij naar een restaurant om lekker te gaan eten, met de vraag of hij het heeft begrepen. We hadden ook een negatief advies aan iedereen kunnen geven, deze keer wilden wij het eens anders doen, zeker bij deze beste

man. Zo verheugen we ons, op ons heerlijke bed en genieten van een goede nacht rust in ons nieuw en warm hotelletje, helaas met een koude douche.

▣ **26 en 27 januari: Ilja:** Ohhhh wat hebben we heerlijk geslapen, zachte bedden, TV op de kamer (waar we maar 10 minuten naar hebben gekeken), een schone, warme douche. Wat kun je na zo'n week hier enorm van genieten. Omdat we nogal achterlopen met onze verhalen benutten we vandaag om maar eens het e.e.a. bij te werken. We hebben een beetje onderhandeld met de hoteleigenaar en we kunnen vandaag tot 17.00 uur in de kamer blijven. Vanavond gaat namelijk onze bus naar Ayacucho pas om 19.00 uur. We vinden het allebei erg spannend om daar naar toe te gaan. Maar niets was spannender dan de reis er naar toe. We besloten deze keer goed op tijd weg te gaan en flink wat snacks in te slaan, want het zou een reis van 20 uur worden en je weet nooit of je wel kunt eten tussendoor. Om 18.15 uur stonden we dan ook op het busstation, deze keer niets vergeten. Bij het hokje van onze busmaatschappij celtours is het erg druk. Remco blijft bij de bagage en ik sluit aan. Na een tijdje observeren van de ongeorganiseerde bende vraag ik tussendoor waar we moeten zijn. De man antwoordt over een half uur. Tja, wat moet ik daar nu mee. Remco staat inmiddels te praten met een oudere man die ook naar Ayacucho gaat. Het blijkt dat we weer een tax moeten betalen voor de busterminal en daarna komen we erachter dat we naar perron 8 moeten. De oude man vraagt ons even op zijn bagage te letten, terwijl hij allerlei zakken met weet ik wat versleept naar perron 8. Niet alleen hij maar ook de andere pasagiers hebben enorme zakken bagage bij zich, er worden zelfs hele bedden in het ruim geladen. Ha ha ha en dan waren wij bezorgd of we onze rugtassen wel mee konden nemen! De bus was ons verkocht als een semi-cama, maar blijkt gewoon een normale volksbus te zijn. Hiep hoi 20 uur knieën optrekken. Ook het toilet aan boord moest je met een loep zoeken. Alhoewel, je kon gewoon de lucht volgen. Nou wij ons geïnstalleerd op plaats 3 en 4, vooraan in de bus, tassen tussen de benen en gaan met die banaan. Nog geen 5 minuten zijn we op weg of de jongeman die ons de tickets had verkocht kwam de bus in. Al jengelend in het Spaans hield hij een zak met snoepjes omhoog. Het leek wel of hij de bus aan het zegenen was maar na een tijdje kregen we in de gaten dat hij een soort quiz aan het doen was, waarbij degene die het juiste antwoord gaf wat snoepjes kreeg. Heeeeeeel bijzonder. Na een tijdje kregen wij ook een handjevol zuurtjes, hmmm lekker hoor. Echter na 5 minuten moesten we wel even afrekenen, wat een desillusie!!! De weg gaat van links naar rechts, van links naar rechts, van links naar rechts, van rechts naar links.....de bochten zijn scherp waardoor slapen er niet bij is. Ik rol op Remco en Remco rolt op mij (zonder bijbedoelingen natuurlijk). Remco z'n stelten passen niet voor z'n stoel dus is hij gedwongen om z'n benen in het gangpad te leggen. Daar komt te pas en te onpas een luidschreeuwende dame (nou ja dame!) Voorbij lopen al struikelend over Remco z'n benen. Zo brengen we de eerste 11 uur door. Wat een helse rit zeiden wij, wat we niet wisten was dat de rit nog helser zou worden!!!!!! Halverwege de nacht bemerk ik opeens dat we achteruit rijden. Ik kijk uit het raam en zie inderdaad dat we achteruit rijden. Ineens klaarwakker!!!! Naast mij gaapt een klif van enkele honderden meters diep, het is stikdonker en deze chauffeur rijdt achteruit de berg af, de bocht om. Neeeeeeeeee!!!! Het klamme zweet staat ineens in mijn handen. Wat bleek.... de weg was te smal voor 2 auto's en een andere bus moest ons passeren op de weg. Na 10 hele benauwde minuten was de klus geklaard. Na 11 uur moesten we van bus wisselen. Uitstappen, alle bagage mee, even toilet opzoeken want dat hok in de bus was

Ayacucho deel 1

Geschreven door Remco & Ilja

dinsdag 01 februari 2011 02:19 - Laatst aangepast zondag 06 februari 2011 16:56

geen optie. Daarna staan we hulpeloos in een wachtruimte. Toch maar even vragen waar de bus naar Ayacucho is. De schreeuwende dame wijst naar de bus waar we zojuist waren uitgestapt. Huh???? maar we moesten toch van bus wisselen had men gezegd. Nou ja, weet je het zeker? Ja echt! Wij weer terug naar de bus, ondertussen was de laadruimte alweer volgepropt met bedden en grotte tassen zodat er weining plek overbleef voor onze tassen. Remco toch nog een klein plekje gevonden voor onze tassen. Ik ging ondertussen weer naar binnen waar 1 grote chaos heerste. Alle mannen schreeuwden naar elkaar en naar de schreeuwende dame, die voor het eerst wat kalmeerde. Iedereen stond in de bus en ik probeerde naar onze plaatsen te gaan, waar tot mijn grote schrik 2 anderen zaten. Ik netjes mijn ticket laten zien, maar nee hoor, ze bleven gewoon zitten. Dan maar even observeren wat er gebeurt..... wat blijkt..... de eerste bus was niet komen opdagen en nu werden er 2 bussen in 1 bus gepropt, waardoor alle zitplaatsen niet meer klopten. Iedereen wilde natuurlijk op z'n eigen plekje gaan zitten en niet achteraan. De dame schreeuwt dat er voldoende zitplaatsen zijn en dat iedereen maar gewoon moet gaan zitten, maar dat wilden enkele mannen niet. Na eindeloos gezever ging iedereen toch maar zitten en konden we vertrekken. Remco en ik hebben ons maar opgeofferd en zijn op de achterbank gaan zitten/liggen. Na een half uur kwam de bus tot stilstand. Iedereen de bus uit. Wat is er aan de hand. De weg is ondertussen, vanwege de regen, veranderd in 1 grote modderpoel. Mensen staan ineens te plassen langs de kant van de weg..... is dit een plaspauze?????Nee het is iets anders. Maar wat????/ Toch wel lekker als je een taal beheerst hoor, dan begrijp je tenminste gelijk wat er loos is. Nu kostte het ons een half uur om erachter te komen dat er een landverschuiving had plaatsgevonden en de weg was afgesloten. Weer iedereen boos, nu omdat bleek dat de busmaatschappij het al wist toen ze weggingen en ons dus niet hadden laten wachten in de wachtruimte. Niemand wist hoe lang het ging duren. Ondertussen zagen wij op de weg wel wat kleine auto's passeren, das gek als een weg is afgesloten???? Na ruim anderhalf uur kwam er een kleinere bus langszij. Iedereen ging als een gek z'n bagage pakken en stapte in de kleine bus. Nou ja, wij dan ook maar. Ploeterend door de modder. De kleine bus, met dus maar een deel van alle passagiers rijdt 50 meter en stopt daarna. We staan achter een grote truck. Een half uur later rijdt de kleine bus weer achteruit, naar de grote bus en iedereen stapt weer uit. Alle bagage weer naar de grote bus en we stappen weer in. Dat gaat zo nog een keer. Na een uur of vier zitten we weer in de grote bus en gaan we eindelijk rijden. He he. Eindelijk. De rijden de hoek om en zien daar het probleem, we weg is voor een deel vrijgemaakt en de bus gaat de hoek om. Helaas hij haalt de bocht net niet en moet weer achteruit steken. Ineens veel geschreeuw vanaf de achterkant van de bus. Wat blijkt de achterwielen hangen bijna over de afgrond. Iedereen stormt naar voren en buiten worden er stenen gehaald om achter de wielen te leggen. IK WIL HIER UIT!!!!!! Gelukkig hebben we een uitstekende achtaffeur die ons uit deze benarde situatie haalt en we kunnen weer verder De weg verderop is heel modderig en verschillende keren rijden we rakelings langs afgronden, NIET KIJKEN Ilja. Gelukkig komen we om een uur of 2 aan bij een plaats waar we even de benen kunnen strekken, toiletteren en kunnen eten. Het plaatselijke restaurant ziet er niet erg fris uit dus besluiten we bij wat kraampjes sinaasappels en bananen te kopen zodat we straks weer even vooruit kunnen. Na een half uurtje vertrekken we weer. Wederom komen we bij een opstopping en wegversperring, NEEEEEEEEEE NIET WEER! Gelukkig ben ik niet de enige die bang is, de halve bus stormt naar voren om uit te stappen en de chauffeur laat de helft van de passagiers eruit maar mij niet. Ik blijf star vooraan staan om te kijken wat er gebeurt en gelukkig ook deze keer lukt het weer om niet de afgrond in te rijden. Jippie! Het wordt inmiddels alweer dinker en we zitten ondertussen al 23 uur in deze bus tot

eindelijk de weg beter wordt en de lichtjes van Ayacucho in zicht komen. Ik heb me nog nooit zo opgelucht gevoeld!!! We zijn er bijna en we hebben het overleefd. Dit is 1 keer en nooit weer!!! Dit is nog erger dan vliegen!! Ons handboek was erg enthousiast over hotel crillonnesa dus daar gingen we dan maar heen. Het bleek een aardig maar niet spectaculair hotel te zijn, maar op dit moment kan ik geloof ik overal slapen. Ik had Remco beloofd om naar de Chinees te gaan, die helaas een heel eind van het hotel zat, maar ja beloofd is beloofd dus wij op pad. De eerste indruk van de stad lijkt goed, ondanks de regen. Het ziet er uit als een moderne stad en de mensen ogen heel vriendelijk. De chinees is heel efficient en binnen 5 minuten hebben wij allebei een enorm bord vol voedsel voor ons staan. Veel te veel natuurlijk. Hier kennen ze geen bami of nasi of babi pangang dus hebben we maar gewoon iets vreemds besteld. Het smaakte in ieder geval naar Chinees eten en voldaan keerden we terug naar ons hotel. Natuurlijk geen warme douche, dus dan maar gewoon naar bed en morgen zien we wel verder.

▣ **28 Januari 2011 Remco:** Wat hebben wij heerlijk geslapen, uiteraard weer vroeg op, want het feest begint gewoon om 05.00uur en er wordt geen rekening gehouden met een stel dat gister 24uur in een bus heeft gezeten. En goede nachtrust doet wonderen en wij zijn al weer de oude, we besluiten om naar een andere hotel te gaan en een bezoekje te nemen naar Rosa Rojas (om het klooster te gaan schilderen). We lopen een beetje rond en vragen bij hostels of er nog een kamer vrij is en willen ook even zien hoe de kamers eruit zien. Van groot tot klein en van eenvoudig tot iets luxer. Wij kiezen voor een familie hotelletje en gaan onze spullen halen. Eenmaal gesettled, moeten wij skypen en onze stoere verhalen in geuren en kleuren vertellen aan de ouders, zodat ze niet ongerust zijn, na onze cowboy verhalen. Ook waren wij eraan toe om even met het thuisfront te chatten, wat geeft dat altijd een goed gevoel. Daarna bellen wij Rosa maar die neemt niet op, dan maar lopen naar haar huis. Zo lopen we ook langs het klooster dat moet worden geschilderd. Eerst langs Rosa, dan het klooster, wij willen niet al voorwerk gaan doen, je weet nooit wat er allemaal is geregeld. We lopen een portiek woning in en weten het nummer, maar dit nummer bestaat uit a, b, c enz. Oké het is de 2e verdieping, wij overal aankloppen, de bellen doen het niet en alles was oud maar wel netjes. Ineens komt er een klein vrouwtje van 1,30meter aan lopen en vraagt wat wij komen doen en wie wij zoeken. Wij zoeken Rosa Rojas, heel enthousiast zeg ze, dat ben ik. Heel blij lopen wij mee en wat blijkt zij woont op de 1e verdieping. Eenmaal in het appartement, waren wij bijzonder verrast hoe het eruit ziet, heel netjes en gezellig en eindelijk zien wij kerst versiering (deze hingen er nog). We kregen gelijk vers geperste jus d'orange en we raken niet uitgepraat. Uit haar enthousiasme praat ze heel snel, even rustig praten aub, al snel ontstaat er een band en worden we voorgesteld aan pappi en aan neef Rudi. Ook werd Rosa gebeld door een man die vertelde dat er Nederlanders in zijn hostel zijn die een klooster komen schilderen. Rosa vertelt de man dat deze Nederlanders bij haar zitten op de bank en vertelt ons dat deze man peetvader is van 1 van haar kinderen (in iedere geval van de familie), wat een toeval!!!! daar zitten we dan op de bank, eigenlijk bij wildvreemde mensen en het klikt goed. Rudi moest ons het klooster laten zien, 2 blokken verder staat het klooster. Na een korte aarzeling van de zuster werden we binnen gelaten, deze zuster wist nergens van, zuster Covadonga (waar het om gaat) zit in Lima voor een congres en blijft nog zeker 2 weken weg. Dat betekent onze plannen omgooien en over 2 weken terug komen! Na een snelle blik verwacht ik toch wel minimaal 2 weken nodig te hebben om alles met zijn drieën te schilderen. Het is alleen schilderen, gelukkig niet bikken,

stucen en daarna schilderen. Het is wel aan een schilderbeurt toe, dus wij zijn er niet voor niets, denken we! Verder gaan we naar een ander project waar vanuit Nederland een mooi geld bedrag is gestort om nieuwe (machine's) te kopen. Wij naar Padre Javier in Santa Rosa. Wij werden heel vriendelijk ontvangen, moesten op kantoor van de directie zitten. De uitleg is duidelijk, de kinderen die hier komen krijgen 3 maal daags eten. Dit motiveert de kinderen, om ook gelijk van een opleiding te genieten. De school is groot en er wordt zelfs nog een gebouw aangebouwd. Oké denk je, geld zat! O nee, dat is niet zo, dit kan wel eens 20 jaar duren voordat het klaar is, iedere soles (dollar) wordt in dit nieuwe gebouw gestort, naast dat de kinderen moeten eten en een opleiding krijgen. Het is zeer indrukwekkend hoe deze Spaanse Padre (pater), dit heeft opgezet. Tijdens de rondleiding zien we hoe de kinderen in overvolle klaslokalen les krijgen. Zelfs in het onafgebouwde gebouw zijn de lokalen al bijna gevuld. Moet je voorstellen, dat onze kinderen in nieuwbouw gebouwen les krijgen waar je alleen het beton van ziet, het regent er en het is een graad of 15. Er zitten nog geen ramen of deuren in, wij waren erg onder de indruk van dit project. De kinderen komen uit de bergen, er heerst veel armoede in de bergen en als de kinderen niet op deze school zitten moeten ze werken op het land of in de stad. Ze zijn van alle leeftijden, ook degene die niet op deze school zitten, ze verkopen fruit of lopen met een mand met brood om deze aan de mensen te slijten. En ja, ook kinderen van 4 jaar! Wij zijn trots dat er veel geld wordt gedeponneerd door Cordaid (een grote hulporganisatie vanuit Nederland) en willen zelf ook een steentje (stenen zat hihi)gaan bij dragen. Er is vanuit Ventu (onze Spaanse lerares) ook een mooi geld bedrag opgehaald die wij daar met liefde gaan brengen. Bij deze een kleine oproep, als er mensen zijn die nog wat willen storten (vrijblijvend) horen wij dat graag per mail!!!!!! remcoilja@gmail.com Morgen gaan we een praatje maken om daar i.p.v. in het klooster te gaan schilderen. Het is jammer dat we niet in het klooster kunnen schilderen, zeker omdat we nu al ruim een jaar praten over “ het schilderen van een klooster “ . Maar als het niet zo is dan is het niet zo en zoals de nonnen het zelf al zeggen, het is vast Gods wil! Morgen hierover meer. En zo gaat ons leven ook weer verder, we komen weer aan bij ons hotel en ploffen moe en voldaan op bed. Daarna nog even naar de stad om wat te eten, ook hebben wij besloten om morgen weer te gaan verkassen. Rosa had ons verwacht en er stond een bed klaar, zij stond er op dat wij daar blijven slapen, hoe moeilijk is het dan om nee te zeggen. Het zal wel een paar pittige dagen worden met alleen Spaans als voertaal, maar ja je leert het het beste door veel te praten dus!